

κλας, — καμιμιά πενηνταριά χιλιάδες φράγκα, σὲ τίτλους ἀγορασμένους εῖτη Βραζιλία, — ο 'Αλβαράδο τοῦ τὸ χάριζε ἀπὸ εὔσπλαχνία. Δὲν θάλεγε τίποτε ἀπολύτως σὲ καγένα καὶ θὰ τὸν ἄφινε ἐλεύθερο αὐτό, μόλις θὰ ἔφθαγε τὸ βαπτόρι στὸ Περναμπούκο.

Κατὰ τὴν δέκα τὸ πρώτη εἶχε τελείωσε ἡ παράξενη αὐτὴ συμφωνία. Ἀλλὰ τὶ θάκαναν τὸν "Αγκλάς, ὡς τὴ στιγμὴ ποὺ θὰ ἔφθαναν στὸν πρώτο λιμένα;

Δὲν μποροῦσε βέβαια νὰ ἔσανει τὴν καμπίνα τῶν Γερμανῶν, ποὺ θὰ τοῦ ζητοῦσαν λόγο γιὰ τὴν ἀποτυχία τῆς ἀποπέιρας του καὶ θὰ ἔξακολουθοῦσαν νὰ τὸν κρατοῦν ὡς αἰχμάλωτο. Ἐπρεπε λοιπὸν γὰ μείνῃ κρυμμένος στὴν καμπίνα τοῦ 'Αλβαράδο, ἀόρατος ἀπὸ δῆλους τοὺς ἀνθρώπους τοῦ πλεύτου ὡς αἴριο. Καὶ 'ξανή' τὴν ἀνάγκη, τὸ καλλίτερο θάταν νὰ ἔσανει τὸ σεντοῦκι ὅπου εἶχε διανυκτερεύση ἀιχμάλωτὸς του.

Τὴν στιγμὴ ἔκεινη, ἡ Λούτετια θὰ πλημμυροῦσε ἀπὸ τοὺς νέους ταξιδιώτες τοῦ Περναμπούκου, τοὺς διαρκόρηδες, τοὺς ὑπαλλήλους καὶ τοὺς γυρούγιους, ποὺ πουλοῦν φρούτα ἢ μάκιμοδες

Φαντασθῆτε τῷρα τὴν ἔκπληξη τοῦ Τώρ, ὅταν τοῦ εἴπαν νὰ ἔσανει τὸν αἰχμάλωτο του στὸ σεντοῦκι, καὶ προπάντων ἀμά εἶδε τὸν 'Αγκλάς νὰ μπαίνῃ μὲ προθυμία, λέγων στὸν ἀλλού:

— Χαίρετε κι' εὐτυχῆτε!

"Οταν δύως ἔζήτησε τὴν ἀδειὰ νὰ φίλησῃ τὴν ἀδελφή του, ἡ Κολέττα τοῦ τὸ ἀργήθηκε καθαρά:

— Ογι!, Εἴτυχε, τοῦ εἴπε. Τώρα ποὺ ἔμαθα ὅλα τὰ κακὰ ποὺ ἔκαμες, δὲν θέλω νὰ σὲ ξέρω γι' ἔδελφο μου. Πήγαινε!

'Ο 'Αγκλάς δὲν ἐπέμενε νὰ εἰσθε δέβαιοι δύως, δὲν ἡ περιφρόγηση τῆς μικρῆς ἀδελφῆς του τοῦ ἐστοίχισε περισσότερο ἀπὸ τὴν δριστικές καὶ τῆς καμπικιές τοῦ Βραζιλιανοῦ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'.

Η ταυμαρία.

Η Λούτετια ἀγκυροβόλησε μπροστὰ στὸ Περναμπούκο, τρία σχεδὸν μίλια ἀπέξω, γιατὶ ἡ πόλις αὐτὴ δὲν ἔχει ἀκόμη λεμένα κατάλληλο γιὰ μεγάλα πλοῖα.

Σ' αὐτὴ τὴν δυσκολία πρέπει νὰ προστεθῇ καὶ τὸ δέι τὴ θάλασσα ἔκει εἶνε πάντα τρικυμισμένη ἢ ή διάρκες ποὺ μεταφέρουν στὸ πλοῖο τοὺς ὑγειόνυμους, τοὺς τελωνιακούς, τοὺς ἀστυνομικούς κτλ. χορεύουν πολὺ διασκεδαστικά... γιὰ τοὺς ἐπιβάτες, ποὺ παρακολουθοῦν τὸ θέαμα ἀπὸ τὸ κατάστρωμα.

Καὶ τὸ κατάστρωμα τῆς Λούτετιας, ἔκεινη τὴν ώρα, ήταν γεράτο κόσμο. Μετανάστες καὶ ἄλλοι εἶχαν ἀνατιθή ἐπάνω καὶ διασκέδαζαν μὲ τῆς διάρκες ποὺ τριγύριζαν τὸ ὑπερωκεάνειον. Ἡ ἀγωνίζοντο νὰ τὸ φέρουν. 'Εγ-

νοεῖται, δὲν ὁ 'Ερρίκος καὶ ἡ Κολέττα, ἀν καὶ κουρασμένοι ἀπὸ τὴν ἀγρυπνία, βγῆκαν στὴν «ταράτσα» τους, δηλαδὴ στὸ εἰδικὸ καταστρωμα τῆς καμπίνας τοῦ 'Αλβαράδο, καὶ ἔκυτταζαν καὶ αὐτοὶ τὸ θέαμα. (*)

Τὰ παιδιὰ δύως δὲν ἦταν πολὺ εὐθυμια... Εσυλλογίζοντο σιωπηλά, δὲν τὸ δρόμα, τὸ φοβόρο ἐκεῖνο δρόμα, ποὺ τὰ εἶχε συνταράξει πρὸ πάντων μὲ τῆς σκηνῆς τῆς περασμένης νυκτὸς, θὰ ἐτελείωνε σὲ λίγο, ἔκει μπροστὰ στὰ μάτια τους: 'Ο κακούργος, ὁ κλέπτης, ὁ δολοφόνος, ὁ ἀπατιστὸς 'Αγκλάς θὰ ἔγεινε ἀπὸ τὸ πλοῖο, καὶ δὲν θὰ τὸν ἔξαγανειτείναν ποτέ. 'Ο 'Αλβαράδο. ἐπερίμενε νὰ ἔλευθεροκοινήσῃ τὸ πλοῖο, γιὰ νὰ νοιτεῖ τὸ σεντοῦκι ὅπου εἶχε διανυκτερεύση ἡ αἰχμάλωτός του.

Τὴν στιγμὴ ἔκεινη, ἡ Λούτετια θὰ πλημμυροῦσε ἀπὸ τοὺς νέους ταξιδιώτες τοῦ Περναμπούκου, τοὺς διαρκόρηδες, τοὺς ὑπαλλήλους καὶ τοὺς γυρούγιους, ποὺ πουλοῦν φρούτα ἢ μάκιμοδες

— Εἶνε οἱ ὑγειονόμοι! ἐψιθύρισαν τὰ παιδιά.

— Υστερα ἀπὸ δέκα λεπτά, εἰ ὑγειονόμοι έξακολούηκαν στὸ κατάστρωμα, διαγίνοντες ἀπὸ τὴν τραπέζαριά τῆς πρώτης θέσεως, καὶ ἀμέσως στὸ βαπτόρι ἔγεινε ἔσοδος. Μὲ φωνής, μὲ οὐρλιάσματα, μὲ γέλια, ἔνα πλήθος ἀραπάδων ωρμούσε ἀπὸ τὴν διάρκεια, σκαρράλωνε στῆς σκάλες, ἀνέβαινε στὸ κατάστρωμα καὶ τὸ πλημμυροῦσε. Οι καμπάροι ἔκλειδωναν διαστικά τὴν καλάθιαν.

Τίποτα δὲν ἤμποδίζει πιὰ τὸν 'Αλβαράδο νὰ κρατήσῃ τὴν ὑπερσχεσία του καὶ νὰ δώσῃ στὸν 'Αγκλάς τὴν ἐλευθερία του. 'Ο 'Ερρίκος, ποὺ γιὰ είκοστη φορὰ εἶχε έξακολημένη καμπίνα, νὰ ίδῃ τὶ γίνεται, πρώτης τὸν 'Αλβαράδο, τὴν στιγμὴ ποὺ ἐτοιμάστηκε νὰ διατάξῃ τὸν θάνατον τοῦ πατέρα του.

— Εγένετε δέλα τὰ ἔγγραφα;

— Βλέπω, δὲν είσαι πολὺ προνοητικός, ἀποκρίθηκε γελῶν ὁ Βραζιλιανός.

— Μὰ μὲ τέτοιο ἀρθρωπό ποὺ ἔχομε νὰ κάμωμε, εἰπε ὁ μικρός, ξέρω κ' ἔγω;.... Καὶ τώρ' ἀκόμη μπορεῖ νὰ μᾶς γελάσῃ.

Γιὰ νὰ ησυχάσῃ τὸ παιδί, ὁ 'Αλβαράδο ἀγοίζει τὸ συρτάρι τοῦ τραπέζιον κι' ἔχγαλε τὸ γράμμα τοῦ 'Αγκλάς ποὺ διολογοῦσε δὲν αὐτὸς ἔκλεψε τὸ ἔκατον μέρος τῆς Τραπέζης, καθὼς καὶ τὴν πιστωτικὴ ἐπιστολὴ τῆς Τραπέζης τοῦ Βελγίου, ποὺ τὴν εἶχε μεταβιβάση στὸ σονομα τοῦ 'Ερρίκου Σομώ Δαλλινού.

— Βλέπεις, τοῦ εἴπε, δὲν δέλα εἶνε ἐν τάξει.

— Όρατα! ἔκαμε ὁ 'Ερρίκος.

— Τώρα λοιπὸν, πρώτης ὁ κτηματίας, μᾶς δίνεις τὴν ἀδειὰ νάνοιξομε τοὺς αἰχμαλώτους σου; Γιατὶ δίκος σου εἶνε, ἐσὺ τὸν ἔπιασες.

— Ο 'Ερρίκος ἔπιασε τὸ χέρι τοῦ 'Αλβαράδο καὶ μὲ συγκίνηση τοῦ εἴπε:

— Ω, ξέρω πολὺ καλά, δὲν καὶ χωρίς ἔσται, δὲν θὰ κατώρθωνα τίποτα! Νάξερατε πόσο σᾶς είμαι εὐγενός ποὺ μὲ δογήθατε, νὰ βγάλω τὸν δυστυχισμένο μου πατέρα ἀπὸ τὴ φυλακή! Ποτὲ δὲν θὰ ξεχάσω τὶ σᾶς χρεωστῶ!

— Ο 'Αλβαράδο σταμάτησε μ'. Σαν νεύμα τὸ ξεχείλισμα αὐτὸς τῆς εὐγενομούσης καὶ εἶπε:

— Εμπρός! 'Ας ξεμπερδεύουμε μ' αὐτὸν τὸν παλαιόνθρωπο, ποὺ δὲν μπροστάσης ποτὲ τὸ κεφάλι ὅπως τοῦ ἄξιζε. 'Ανοιξέ του, Τώρα.

— Ο μικρός ύπαρχει. Καὶ μόλις σημάνει τὸ σκέπασμα τοῦ σεντουκιού, δὲ-

— Αγκλάς πετάχτηκε ἀπὸ τὴ φυλακή του κι' ἀφοῦ ἔριξε ματιά γύρω του, εἶπε:

— Μου φαίνετε, δὲν μπορῶ νὰ φύγω.

— Ναι, ἀποκρίθηκε ὁ Βραζιλιανός. Φύγετε καὶ νὰ μη σᾶς έξακολούθει πιά!

* * *

— Ο 'Αλβαράδο καὶ ὁ 'Ερρίκος γύρισαν στὸ καταστρωμα ὅπου, μαζί μὲ τὴν Κολέττα, ἔξακολούθησαν νὰ κυττάσουν τὴν κίνηση.

— Επειδὴ ἡ θαλασσοταραχὴ δυνάμωνε διοίσα, ἡ ἀστυνομία τοῦ λιμένος εἶχεν επιβάλλη τὴν χρήση τῶν καλαθιών.

— Καὶ αὐτὸς αἱρέτης καὶ κιβώτια, αἱρέτης καὶ λουκουδία, μὲ διάρορα φαγιά καὶ μὲ δύο χαριτωμένα παιδάκια, ἐν τὸν λόγον τοῦ Αλβαράδου.

— Τίποτα δὲν ἤμποδίζει πιὰ τὸν 'Αλβαράδο νὰ κρατήσῃ τὴν ὑπερσχεσία, διοίσα τὸν πατέρα του καὶ νὰ δώσῃ τὸν πατέρα της στὸν Αγκλάς, τοῦ γιὰ είκοστη φορὰ εἶχε έξακολημένη καμπίνα, νὰ ίδῃ τὶ γίνεται, πρώτης τὸν πατέρα τους τὸν πατέρα της την πάτηταν καὶ τὸν πατέρα της την πάτηταν.

— Εγένετε δέλα τὰ ἔγγραφα;

— Βλέπω, δὲν είσαι πολὺ προνοητικός, ἀποκρίθηκε γελῶν ὁ Βραζιλιανός.

— Να τοι! νά τοι!... 'Ο 'Αγκλάς... μπαίνει στὸ καλάθι γιὰ νὰ φύγῃ.

— Ας πάγι στὰ τσακίσματα! αἱρέτης της μεγάλης της καθαρίσμένης τοῦ πατέρα του.

— Άλλα μ' δήλη τὴν κατάρα, ὁ 'Αλβαράδο, καθὼς καὶ τὰ παιδιά, δὲν ἔσχωνται τὰ μάτια τους ἀπὸ τὸ καλάθι ἔκεινο, διοίσα μὲ ζήλεια τὴν ἀδελφή του, ποὺ έπιασε τὸ πατέρα του, καὶ προσέργασται τὸν πατέρα του.

— Εξαφνα, οἱ θεαταὶ είδαν τὸ καλάθι νὰ πέφτῃ ἀπότομα, νὰ κυττάπη στὴν κουκούση τῆς διάρκειας καὶ νὰ γίνεται ἀφαγτο στὸν πατέρα τους!

— Ο ναυκληρὸς ἔσφυριξε, ἡ ἀλυσίδα τοῦ διαρούλκου τετνύθηκε καὶ τὸ κατεβασμένα τὰ μάτια τους ἀπὸ τὸ καλάθι διοίσανταν νὰ τὸ δεχθῆται.

— Εξαφνα, οἱ θεαταὶ είδαν τὸ καλάθι νὰ πέφτῃ ἀπότομα, νὰ κυττάπη στὴν κουκούση τῆς διάρκειας καὶ νὰ γίνεται ἀφαγτο στὸν πατέρα τους!

— Αμέσως, ἀπ' δέλα τὰ μέρη, ἀντίχησαν τοὺς εἴπεις:

— Εσπάστε ή ἀλυσίδα!... εσπάστε ή ἀλυσίδα!

— Ω, τοὺς δυστυχισμένους!...

— Γρήγορα δο

Η ΑΡΗΓΗ ΤΗΣ ΝΑΔΙΑΣ

[ΜΥΕΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ Η. DE GORSE]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ι'. (Συνέχεια).

«Ναι, ναι, έξηκολούθησεν ό Τώνης. Φθάνει να πάρω τη βάρκα, που είδα τόσες φορές στη σπηλιά, δεμένη κοντά στη θαλασσή, καὶ νὰ δηλώστα. Περίεργο πῶς δὲν τὸ σύλλογοισθηκα προτήτερα! Κ' εἶνε πολὺ εὔκολο, ἀφοῦ ξεύρω νὰ κωπηλατῶ.»

Καὶ ἀπὸ τὴν χαράν του, διότι τοῦ ἡλιθεν αὐτή ἡ ίδεα, ὁ Τώνης ἔφερε τὰ δάκτυλά του εἰς τὰ χεῖην καὶ ἔστειλεν ἐνα φίλημα πρὸς τὴν θάλασσαν, ἡ ὁποία ἔκει· κότω, εἰς δάθος ἔκατὸν ἵσως μέτρων, ἔκτυπος μὲ τάφρισμένα κύματα τῆς τους ἐρυθρούς θράχους τῆς ἀκτῆς.

Ο δρόμος τῆς θαλάσσης! Πώς τωάντι ὁ Τώνης ὡς καλὸς μικρὸς θάλασσινός ποὺ ἡτο, δὲν τὸ ἐσύλλογοισθὲν ἐνωρίτερα; Καὶ τώρα ἐμέμφετο τὸν ἔσαυτόν του διὰ τὴν λησμοσύνην, ἡ ὁποία τὸν ἔκαμε νὰ χάσῃ τόσῳ πολύτιμον κατιρόν.

Πραγματικῶς, ἐὰν ἐλάμβανε τὴν ἀπόφασιν αὐτὴν ἐνωρίτερα, ἵσως αὐτὴν τὴν ὥραν θὰ εὐρίσκοντα μακράν, καὶ αὐτὸς καὶ ἡ μικρά του φίλη, καὶ θὰ εἴγον εἴρη φιλόξενον καὶ ἔντιμον ἄσυλον εἰς κανένα μικρὸν χωρίον ἢ εἰς κανένα συνοικισμὸν τῆς παραλίας.

«Ἐσήκωσε τὴν Ναδίαν εἰς τὴν ἀγκαλιά του...»
(Σελ. 400, σ. γ').

«— Ἐμπρός! ἐμπρός! ἐσυλλογίσθη ὁ Τώνης. Πρέπει νὰ κερδίσω τὸν χαμένο καὶ ρό!»

Καὶ τρέχων, κατῆλθεν, καὶ ἔπειτα εἰς τὴν Κόκκινον Ήρόγον.

«Μία βάρκα ἀπεσπάσθη ἀπὸ τὴν θαλασσήν...» (Σελ. 402, σ. α').

ζί των. — «Νὰ πάρῃ ἡ ὄργη! ἐσυλλογίσθη ὁ Τώνης ἀνυπόμονος, τί επιπλεσθερά αὐτός;; μήπως ἔχει σκοπὸν νὰ μείνῃ μαζί μας ὅλη τὴν ἡμέρα;...»

Ἐύτυχας ὁ Μιχάλης δὲν ἐβράδυνε νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸν Ήρόγον, ὃπου τὸν ἔφωνάξαν διὰ κάποιαν ὑπηρεσίαν, καὶ ὁ μικρὸς μας φίλος ἡμπόρεσεν ἐπὶ τέλους νὰ ἔκτελέσῃ τὸ σχέδιόν του.

«Ἡ ώρα ἡτο τρεῖς μετὰ τὸ μεσημέρι.

Ἀφοῦ ἐκύταξεν ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη, διὰ νὰ βεβαιωθῇ ὅτι δὲν τοὺς ἔβλεπε κανένας, ὁ Τώνης ἐπλησίασεν ἐξαφνικὰ τὴν Ναδίαν, ἡ ὁποία ἔπαιξεν ὅλιγον μακρύτερα, καὶ μὲ τὴν πρόφασιν ὅτι τῆς κάμνει παιγνίδι, τὴν παρέσυρε καλπάζων πρὸς τὸ μέρος ὃπου ἡτο δεμένη ἡ βάρκα.

«Ἡ μικρά, τρομαγμένη ὅλιγον, ἤρχισε νὰ φωνάζῃ» ὁ Τώνης δύως δὲν ἤκουε τίποτε.

— «Ἐλα, Ναδία, τῆς ἔλεγε, πᾶμε γρήγορα! (*) Πρόκειται νὰ φύγουμε, νὰ σωθοῦμε!

Κ' ἔξηκολούθησεν νὰ τὴν τραβᾷ, νὰ τὴν ἀναγκάζῃ νὰ τρέχῃ διὰ τῆς ἀτραποῦ, ἕως ὃπου ἔφθασαν, ἀσθμαίνοντες καὶ οἱ δύο, εἰς τὸ σπήλαιον. Ἐκεῖ ὁ Τώνης ἐκύταξεν ἀκόμη μίαν φορὰν ὅπιστο του, ἀλλὰ δὲν εἶδε φυγήν. «Ολον τὸ προσωπικὸν τοῦ Ήρόγον, τὴν στιγμὴν ἔκεινην, ἡτο ἀπησχολημένον ἀλλοῦ.

Αφόδως τότε, καὶ κρατῶν πάντοτε τὴν Ναδίαν ἀπὸ τὸ χέρι, ὁ μικρὸς εἰσῆκθεν εἰς τὸν δρομίσκον, ὃ ὁποίος περιέβαλλεν ἐσωτερικῶς τὸ σπήλαιον ἐπειτα ἐσήκωσε τὴν Ναδίαν εἰς τὴν ἀγκαλιάν του καὶ ἐπήδησεν εἰς τὴν βάρκαν.

«Ἡ Ναδία ἔξεσθε κραυγήν τρόμου, ἀλλὰ καὶ Τώνης τὴν ἔθλιψεν εἰς τὸ στήθος του, διὰ νὰ τὴν ἡσυχάσῃ.

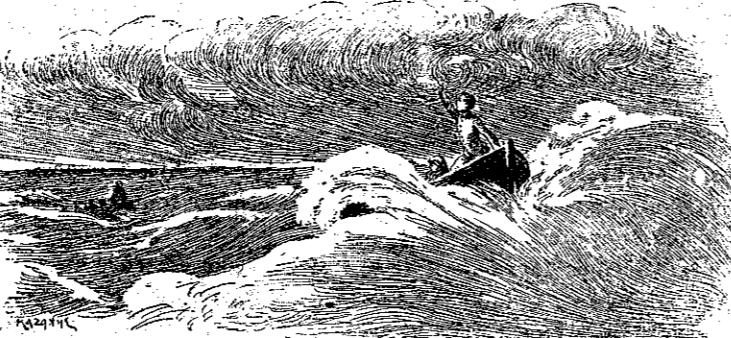
— Δὲν πρέπει νὰ φοβᾶσαι, μικρή μου Ναδία, τῆς εἰπε. «Οταν εἰσαὶ μαζί μου, τὶ ἔχεις νὰ φοβηθῆς;

Αὐτὰ ἐλέχθησαν τέσσον τρυφέρα, τέσσον στοργικά, ὡστε ἡ Ναδία ἐνεθαρρύθη ἀμέσως καὶ ἤρχισε νὰ γελᾷ μ' ἐμπιστούσην.

«Ὁ Τώνης δὲν ἔχασε τότε κοιρόν. «Ἐλυσεν ἀμέσως τὴν βάρκαν, — ἡτο συ-

«Ἡ πόλη αὐτὴ ἐναντίον τῶν στοιχείων...» (Σελ. 401, σ. δ').

(*) Ἰδε εἰκόνα προηγ. φύλ. σελ. 393.

νηθισμένος εἰς τοιούτου εἶδους ἐργασίαν, — ἥπκασε τὰ κουπιά καὶ ἀφίνων τὴν Ναδίαν, ἡ ὁποία εἶχε καθίση εἰς τὸ βέθος τοῦ σκαφιδίου, ἤρχισε νὰ κωπηλατῇ δεξιῶς πρὸς τὴν ἔξοδον τοῦ σπηλαίου, ἡ ὁποία ἤνοιγετο ἐπὶ τῆς θάλασσης, εἰς ἀπόστασιν πενήντα περίπου μέτρων.

Ἐπειδὴ ὁ Τώνης ἐκωπηλάτει ὡς φαρᾶς, ἔφθασαν εἰς ἐκεῖνο τὸ ἄνοιγμα ἐντὸς δλίγων λεπτῶν. Ἀλλ' ἡ μικρὰ βάρκα, ἀν καὶ καλῶς ὀδηγουμένη, μόλις τὸ ὑπερέβη, ἤρχισε νὰ χορεύῃ ἐπὶ τῶν κυμάτων ὡς κέλυφος αὐγοῦ. Ὁ μικρὸς θάλασσινς κυττάξας ἐμπρός του, παρετήρησε τότε, ὅτι ἡ θάλασσα ἤρχισε ναφρίζει μακρὰν, σπῶς δταν ἐγγίζει τρικυμία. Τὰ κύματα, χωρὶς νὰ είναι ἀκόμη μεγάλα, ἐφώρων κατ' ἀλλήλων μὲ μανίλαν κ' ἐκαβαλλικεύντο. Οσάκις δὲ ἐπανέπιπτον ἀποχωριζόμενα, ἐσχηματίζετο μία μακρὰ ταινία ἀφροῦ, τὴν ὁποίαν παρέσυρε τὸ ἐπόμενον κύμα.

— «Ω, ω! ἔκαμεν ὁ Τώνης. Αὐτὸς δὲν μάρεσει καθόλου!

Καὶ ἐξ ἐνστίκτου, σκοτεινάς ἔβλεπεν ἄλλοτε τὸν πατέρα του νὰ κάμνῃ, ἐπήκωσε τὸ κεφάλι του καὶ ἐκύταξε τὸν οὐρανόν.

«Ἡτο γεμάτος ἀπὸ μεγάλα σύννεφα μαύρα, βαρεά, ἀπὸ ἐκεῖνα ποὺ φέρουν μαζί των ἀστραπὰς καὶ κεραυνούς. Συγχρόνως ἐρύτα δυνατὸς ἀνεμός ἀπὸ τὸ πέλαγος, καὶ αἱ πνοαὶ του, δλονὲν ἰσχυρότεραι, ἐπάρωναν τώρα τὰς κυρφας τῶν κυμάτων.

«Ο Τώνης ἔνόησεν, ὅτι εἶχε νὰ παλαιστῇ... Ἡ βάρκα, ἀμα καὶ ἔξηλθεν ἀπὸ τὸν οὐρανό, ὃ δποίος τὴν ἐπροστάτευεν, ἤρχισε νὰ χορεύῃ φοβερά» καὶ ὁ Τώνης

ἔβαλε τὰ δυνατά του διὰ νάκοφύγη τὴν δίνην, τὴν ὁποίαν ἐσχημάτιζε τὸ κύμα τοῦ ἀνοικτοῦ πελάγους, συγχρυσόμενον μὲ τοὺς βράχους, οἱ ὁποίοι ἔκλεισαν τὸ σπήλαιον.

«Ἀπεμαχρύθη εὐτυχῶς ἀπὸ τὸ ἐπικύνδυνον ἐκεῖνο μέρος, ἀλλά, μὲ δλας τοῦ τὰς προσπαθείας, δὲν κατώρθωνε νὰ προχωρήσῃ τὴν βάρκαν του ὅσον καὶ δ-

κλαίοντα κ' ἐναγκαλιζόμενα σφικτά, ἐπέρασαν τὰς σκληροτέρας στιγμὰς τῆς ζωῆς των.

«Ολίγον ἀκόμη, τωάντι, καὶ ἡ βάρκα των θὰ ἐγίνετο κομμάτια εἰς τοὺς βράχους, κατὰ τῶν ὅποιων ἡ θάλασσα ἐξηκολούθει νὰ ἐφοριᾶ μανιώδης. Δὲν ἀπεῖχε παρὰ δίλγα μέτρα...

«Ἐξαφνα δύως, ως ἐκ θάματος, ἀνηρπάγη ἀπὸ ἔνα ρεῦμα ἀμπωτίδες, τέσσες ἐκείνων, τὰ ὁποία σχηματίζονται συνήθως παρὰ τὰς ἀκτὰς καὶ, ἐντές δλίγων λεπτῶν, παρεσύρθη πρὸς τὸν ανοικτό.

— Σωθήκαμε ἐφώναξεν ὁ Γώνης, σωθήκαμε!

Καὶ ἀπὸ τὴν χαράν του, καθὼς ἐκρατοῦσε τὴν μικρὰν Ναδίαν, τὴν ἐσφίξεν ἐπὶ τοῦ στήθους του δυνατώτερα. Ἀλλὰ καὶ αὐτή, δλέπουσα ἐξαφνα τὸ πρόσωπον τοῦ Τώνη χαρούμενα, ἐνόησεν ὅτι κάτι σύχαριστον εἶχε συμβῇ καὶ, περιβάλλουσα μὲ τὰ χεράκια της τὸν λαιμὸν του, ἀπέθεσε δύο φιλάκια εἰς τὰ μάγουλά του.

«Ἐν τούτοις τὰ παιδιά δὲν ἡσαν ἀχρόη ἐκτές κινδύνου, διότι ἡ βάρκα, ἀκυβέρηητη πάντοτε ἐξηκολούθει νὰ παρασύρεται ἀπὸ τὰ κύματα, τὰ ὁποῖα ἔγινοντο ὀδοὺς ἴσχυρότερα.

«Ο Τώνης, ἀναπαυθεὶς ἐν τῷ μεταξύ, ἀνέλασε τὰ κούπια, καὶ μὲ κίνημα πληῆρες κύπεκοινήσεως ἐφώναξεν:

— «Ω, αὐτὴ τὴν φορὰ, θὰ σὲ τώσω! Κι' ἤρχισε νὰ κωπηλατῇ, μὲ ὅλην του τὴν δύναμιν.

Δυστυχῶς, τὸ ρεῦμα, τὸ ὁποίον πρὸ δλίγων εἶχε σώη τὴν βάρκαν ἀπὸ ἀμεσον κινδύνου, τὴν εἶχε παρασύρη πολὺ μακρὰν ἀπὸ τὴν ἀκτήν, ἡ ὁποία θὰ εἰρίσκετο τώρα εἰς τρικοσίων τούλαχιστον μέτρων ἀπόστασιν.

— Μπᾶ! θὰ φάσω! εἶπεν ὁ Τώνης. Καὶ στρέψας τὴν πρώταν του πρὸς τὴν Ναδίαν, ἐξηκολούθησε νὰ κωπηλατῇ ἀνενδότως. Ἡ ἀπόστασις ὀδοὺς ἡλιστοῦτο.

— Αλλ' ἡ δύναμις ἐντεῖσι δρια, τὰ ὁποῖα, μεθ' δληγη, του τὴν θέλησιν, δὲν εἰνδυνατῶν νάυπερβη. Καὶ τι τὴν ποροῦσε νὰ κάμη τώρα ἐδυστυχήσεις Τώνης ἐναντίον μι.

«Ο ανθρωποσαύτος δὲν ἦταν ἀλλος ἀπὸ τὸν Ίεάν.» (Σελ. 402)

— Συχώρεσε με, μικρή μου Ναδία, γιατὶ ἔγω είμαι ὁ αἴτιος τοῦ χαμού σου. Ἀλλὰ

ας ἀπεράντου θαλάσσης μανιούμένης!..
Μετ' ὅλιγον ἐνότητεν, ὅτι τὰ πάντα
ἡσαν ἀνωφελῆ καὶ ὅτι ποτὲ δὲν θὰ κα-
τωρθωνε νὰ νικήσῃ τὸ φεῦμα, τὸ ὄποιον,
ὅσον καὶ ἄν ἐπρογώρει τὴν δάρκα πρὸς τὴν
ἀκτὴν, τὴν ἐπανέφερε πρὸς τάνοικτα.

Βλέπων τότε, ὅτι τὰ νερά ἡργίσαν νὰ
κατακλύσουν τὸ μικρόν του σκάφος, ἐ^τ
Τώνης ἀφίσεν ἀπήληπτον τὸ κουπία
καὶ ἥρχισε νὰ κλαίῃ ἀπακρηγόρητα, χωρὶς
μάλιστα νὰ παρατηρήσῃ, ὅτι ἡ Ναδία,
διὰ νάπορούγη τὴν εἰσβολὴν τῶν κυμά-
των, τὸν εἰχε πλησιάση, εἰχε ἀκούμ-
βηση τὸ κεφαλάκι της εἰς τὰ γόνατά
του καὶ συντετριμένη ἀπὸ τὴν κούρα-
στιν, εἶχεν ἀποκοινωθῆ...

Οὕτω τὰ δύο παιδιά ἐπερίμεναν τὸν
θάνατον, δόλομόναχα μέσα εἰς μίσον βάρ-
καν, τὴν δόποιαν, απὸ στιγμῆς εἰς στιγ-
μην, θὰ κατέπινεν ἡ θάλασσα. Τι φρί-
κωδῆς εἴκων!

Ἄλλ' ἵδη ἔζαφνα ὁ Τώνης, ἐγείρων
τὴν κεφαλήν, ἔζεβαλε κραυγὴν χαρᾶς
καὶ ἐσηκώθη δρυθῶς, χωρὶς νὰ προσέξῃ,
ὅτι μὲ τὸ κίνημα τοῦτο ἔφοιψε τὴν Να-
δίαν εἰς τὸ μέσον τῆς βάρκας.

Εἰς ἀπόστασιν ἔκατὸν μέτρων εἶχε
διακρίνει μίαν μεγαλοπρεπῆ θαλαμη-
γόν, ἡ δόποια, παραπλέουσα τὴν ἀκτήν,
ἥρχετο πρὸς τὸ μέρος των.

Ἡ θαλαμηγός αὐτὴ, ἐμφανιζομένη
ἐν τῷ μέσῳ τῆς τρικυμίας, ἦτο διὰ
τὸν Τώνην καὶ τὴν Ναδίαν, ἡ σωτη-
ρία, ἡ ἀγέλπιστος σωτηρία, ἡ ἐκ
Θεοῦ!

Χωρὶς νὰ χάσῃ στιγμήν, ὁ μικρὸς
ἔθγαλε τὸ μανδήλι του, τὸ ἔδεσμον σφι-
κτὰ εἰς τὸ ἄκρον ἐνὸς κουπιοῦ καὶ ἥρ-
χισε νὰ σειη ἔνων τῆς κεφαλῆς του
τὸ αὐτοσχέδιον τοῦτο σῆμα...

Μετ' ὅλιγας στιγμὰς ἀγωνίας, ἡ
θαλαμηγός ἐσταμάτησε καὶ σύγχρ-
νως ἐσφύριξε, διὰ νὰ δεῖξῃ ὅτι ἡ κιν-
δυνεύουσα βάρκα ἐθεάθη.

Τι στιγμὴ χαρᾶς ἡταν ἐκείνη! Πιπέτε
δὲν θὰ τὴν λησμονήσῃ ὁ Τώνης εἰς
τὴν ζωὴν του!...

Ἐν τῷ μεταξὺ, μία ἄλλη βάρκα ἀ-
πεστάσθη ἀπὸ τὴν θαλαμηγόν καὶ,
μὲ τὴν ἴσχυρὰν κωπηλασίαν ὑπὲρ ἀν-
δρῶν, διηθύνθη πρὸς ἐκείνην, ὅπου
εὑρίσκοντο ὁ Τώνης καὶ ἡ Ναδία.

Μετ' ὅλιγον τὰ σκαφίδια ἐπλησιά-
σθησα, καὶ τὰ δύο παιδιά ἀνηρπάγη-
σαν ἀπὸ δύο ναύτας καὶ μετεφέρθη-
σαν εἰς τὴν βάρκαν τῆς θαλαμηγοῦ.
Ἔτοι διέτι κατάκοπα, ἔξηγ-
τλημένα, διάδροχα, τὰ παιδιά ἔ-
πεσαν λιπόθυμα.

Ἡ βάρκα τῆς σωτηρίας ἐπέστρεψε
τότε εἰς τὴν θαλαμηγόν, ἡ δόποια μὲ
τὸν κόπον ἐκρατεῖτο εἰς τὴν θέσιν

της, καὶ διὰ μιᾶς σχοινίνης κλίμακος,
ἔπειταν νάναβιδάσσουν τοὺς μικροὺς
ναυαγοὺς εἰς τὸ κατάστρωμα.

Τὸ κατώρθωσαν ὄχι χωρὶς κόπον,
καὶ δύο ἀνδρες ὕδρυσαν τότε πρὸς τὰ
λιπόθυμα παιδιά, διὰ γὰ τοὺς ἐπιδα-
ψιλέύσουν περιποιήσεις.

Ο Τώνης καὶ ἡ Ναδία δέν ἥργη-
σαν νὰ συνέλθουν. Ἐγας ἀνθρωπὸς
τότε, τὸν ὄποιον εἰδοποίησαν περὶ τοῦ
συμβάντος, ἐπλησίκος καὶ χύτος, διὰ
νὰ ιδῇ τοὺς ναυαγοὺς καὶ μόλις τοὺς
εἶδε, δέν ἥμπροσε νὰ συγχρατήσῃ
μίαν μεγάλην κραυγὴν γαρδί...

Τώνη! ἐφώναξε. Ναδία!...

Ο ἀνθρωπὸς αὐτός,—τὸ ἐμαντεύ-
σατε,—δὲν ἦτο ἄλλος ἀπὸ τὸν γέ-
ροντα Ἰβάν, διέτι καὶ ἡ θαλαμηγός,
ἡ ὄποια εἶχε τὼρ τὰ παιδιά, δὲν ἦτο
παρὰ ἡ θαλαμηγός τοῦ περίγκηπος
Σεργίου.

Άλλὰ δὲν ἦτο ἀποκλειστικῶς καὶ
μόνον ἡ τύχη, ἡ δόποια, τὴν ὕραν
ἐκείνην, τὴν εἶχεν ὀδηγήση ἐκεῖ.

(Ἐπειταν οὐνέχεια) ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

[Τὸν Οδηγὸν, Κεφ. ΙΒ']

α') Πλάγινον

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Αντοκρατείρας τοῦ Βυζαντίου

ΣΙ				
ΔΙ	Ι	ΑΙ		
A	AM	ΠΕΡ	ΠΩ	A
NI	A	IN		
ΣΙ				

Νὰ συγχρημολογήσουν αἱ συλλαβαὶ
ἄνται, ὃστε νάποτε λεσθοῦν τὰ ὄντα
τεσσάρων Κρατῶν τῆς Ασίας.

β') Ποροσαίγνιον

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Κόρης τοῦ Ναυτικοῦ
Τις πὲ λοις χωρὶς χιλιάδας κεφάλια;

γ) Διὰ τὸν Ταγματαρχεῖς
PI***-d***-rg***-nt-n***-f***-t-j***-m***-s-
m***-rt***ll***.

Νάναγνωσθῆ τὸ Φωνητόλιπον τοῦτο.

Δήλωσις: Αἱ λύσεις—όσωνδήποτε ζητημά-
των τοῦ αὐτοῦ φυλλαδίου,—συνδεόνται απαραι-
τήτως εἰς τὴν βάρκαν τῆς θαλαμηγοῦ.
Ἔτοι κατόρδος διέτι κατάκοπα, ἔξηγ-
τλημένα, διάδροχα, τὰ παιδιά ἔ-
πεσαν λιπόθυμα.

Πόσεις τοῦ 48ον φύλλου

α') Αξιός, Στρυμών, Ἀλιάκμων,
Νέστος, Ἀδων. β'. Πιστὸν (ΠίΠΗΣ
ΤΟΝ...)-γ'. Après la pluie, le
beau temps.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

"Ἐνες περιηγητὲς πρὸς μικρὸν χωριατόποιο:
Μὰ γιατὶ ὑπάρχουν ἐδῶ τόσα παιδιά
ξιπλότα;

— Μὰ ἔτοι γεννιούνται στὸ χωριό μας τὰ
παιδιά.

— Εστάλη ὑπὸ τῆς Ανθοσπασίας. Χίου

Στὸ Σχολεῖο.

— Πόθεν κατάγεσθε σέτες, Τάκη;

— Επί Περαιῶς.

— Σετς, Γεράργο;

— Εεκ Αιγαίνης.

— Καὶ σέτες, Νίκο;

— Εεξ ἀπ' ἐδῶ!

— Εστάλη ὑπὸ τοῦ Διέπτοντος Αστέρος

ΠΡΟΣ ΣΥΝΟΕΣΙΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΑΣΚΗΣΕΩΝ

[Διὰ τὴν Β'. ἔξαμην τοῦ 1916]

Ο 107ος Διαγωνισμός; τοῦ δόποιον δημοσι-
εύσατε σήμερον τὸ αποτέλεσμα, ἐπροκρύψθη ἐτ-
ό 20ὸν φύλλον καὶ είνε ὁ τελείων. Ἄπο τὰς
Συλλογὰς τοῦ δηλαδὴ δημοσιεύσονται ὀλονέν ἐγ-
κεκριμέναι· Ἀσκήσεις, τῶν δοτίων ἡ δημοσι-
εύσεις ὡς ἔξαρχοι οὐθῆση μέχρι τέλους Νοεμ-
βρού. Κατόπιν ὑπάρχουν νὰ δημοσιεύσεται
πατέρες τοῦ Λέων, 10+7 [8Ε], Δούστος
Στρατηγός, 11+6 [8Ε], Πρόσφυτος, 12+8 [10Ε],
Πηλεύς, 12+8 [10Ε], Αετοπόλεμος, 13+7 [10Ε],
Σκλάβους, 13+7 [10Ε], Μεσημαράκης Ἀπ-
παντίδης, 14+8 [11Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Κωνσταντινο-
πολίτικο Διαβολάκι, 15+9 [12Ε].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Λευτερίδης
Τανάστας, 14+9 [11Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ανδρείου Κυ-
πριανού, 13+7 [10Ε].

ΕΠΑΙΝΟΣ: Κόρη τοῦ Γαλαοῦ, 13+7
[10Ε], Ελληνικὴ Καρδιά, 14+8 [10Ε].

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Αλεξανδρίας

ΜΕΓΑΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ",
Αθηναὶ, 28, δόδες Εὐρωπίδων
τὴν 8ην Νοεμβρίου 1916.

ΜΕ χαρὰν ἐδίδασσα, Κόρη τοῦ Μοριᾶ, δοδ-
μοῦ γράφεις διὰ τὰ ἐφετεῖα μου μυστιστήματα,
διὰ τὴν ἐνύπωσιν ποῦ σοῦ ἔκαιμαν τὰ λόγια
τοῦ Παπίου Χλωροῦ, διὰ τὴν ἀγάπην ποῦ μοῦ
ἔχεις καὶ διὰ τὴν ἀδελφουλάν ποῦ δὲ σε διαδεγ-
χεῖ μεγάλωσης πολὺ.

Η Ιοΐς μου καταγγέλλει ἔνα νόστιμο: δι-
τοῦ Τοισθέντην δὲν είνε σὸν φαντακή δημοτικό-
στοιο τὸ θέλει νὰ φαίνεται, διέτι μίαν ἔκεισην τῆς
«Η γυνὴ ταρ» Οὐρίου τὴν ἔγραφεν εἰς ἀριγ-
καριόντα, ἐνῷ η Ιοΐς τὴν ἔγραφεν εἰς δη-
μοτικήν. Τὰ ἀπολογεῖται—άν καὶ ἔκαιμα καλά,—
ἡ ἀγάπην μας πανατηπή.

Εξακολουθοῦν ἀδρᾶι αἱ ἀνανεώσεις τῶν συ-
νδρομῶν διὰ τὸ 1917. Ἐπίσης καὶ τὸ ξεσπόθι-
μα, πολὺ ζωρόν. Εὐχαριστῶ θεριώδες τὸν
ἀνανεώσεις καὶ τοὺς ξεπαθύνοντας. Πόσο μὲ
ἀνακούφιζον εἰς τὰς δεῖνας αὐτὰς περιστάσεις!...

